

Sygn. akt II AKa 118/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Andrzej Wiśniewski

6. Sędziowie: SA Stanisław Kucharczyk

7. SO del. do SA Dorota Mazurek (spr.)

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin – Zachód w Szczecinie del. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Ewy Laskowicz

10. po rozpoznaniu w dniu 8 października 2020 r. sprawy

11. I. S.

12. o odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

13. na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawczyni

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

15. z dnia 21 stycznia 2020 r. sygn. akt III Ko 24/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzoną tytułem odszkodowania kwotę podwyższa do 7 510,33 (siedmiu tysięcy pięciuset dziesięciu, 33/100) złotych;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni I. S. kwotę 240 (dwustu czterdziestu) złotych tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika;

IV. koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

SSO (del). Dorota Mazurek SSA Andrzej Wiśniewski SSA Stanisław Kucharczyk

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 118/20	
----------------	---------------	---------------	--

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 stycznia 2020 roku sygn. akt III Ko 24/19		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>1) obrazę art. 361 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że</p> <p>- J. S. nie odniósł żadnej szkody z zakresie lucrum cessans, albowiem brak jest bezpośredniego związku skazania z utratą korzyści polegającą na uzyskiwaniu przez niego mniejszych zarobków w nowym miejscu pracy po opuszczeniu Zakładu Karnego, podczas gdy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

prawidłowa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a także faktami historycznymi ocena Sądu I instancji powinna prowadzić do wniosku zgoda odmiennego, iż J. S., gdyby nie został aresztowany i skazany przez Sąd Rejonowy w Szczecinie na podstawie bezprawnego aktu prawnego, jakim był dekret o stanie wojennym, uzyskiwał by wyższe zarobku, co pozwoliłoby mu osiągnąć określone korzyści,

- nie zasądzenie jako poniesioną szkodę kosztów sądowych zapłaconych przez męża wnioskodawczyni w wysokości 1695 zł, z uwagi na przyjętą przez Sąd I instancji możliwość dochodzenia jej w trybie administracyjnym, podczas gdy tzw. ustawa lutowa obejmuje wszelkie szkody związane z wydaniem bądź wykonaniem orzeczenia, które było wydane na podstawie bezprawnego aktu

jakim był dekret o stanie wojennym;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść poprzez dowolne przyjęcie, że:

orzeczona na rzecz wnioskodawczyni kwota 32.500 tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę będącej wynikiem bezprawnego aresztowania oraz wykonania wobec J. S. wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 21 października 1882 roku (sygn. akt II K 194/82) jest adekwatna do rozmiaru krzywd i cierpień moralnych, jakich J. S. doznał, podczas gdy całokształt sprawy i wyjątkowo brutalne środki jakie stosowano wobec męża wnioskodawczyni, który trafiając do aresztu pozostawił żonę z dwójką małych dzieci bez środków do życia, a także schorowaną samotną matkę i został dodatkowo pobity w areszcie przez

	<p>funkcjonariuszy, powinny prowadzić do wniosku, że żądana we wniosku kwota zadośćuczynienia nie jawi się jako wygórowana i jest adekwatna zgodnie z dyspozycjami przepisu art. 445 § 1 k.c.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wywiedziona apelacja zasługiwała jedynie na częściowe uwzględnienie i to jedynie w zakresie zakwestionowania przez skarżącego nie uwzględnienia przy ustalaniu wysokości odszkodowania kwoty należnej wnioskodawczyni z tytułu poniesienia przez jej męża kosztów sądowych w sprawie o sygn. II K 194/82. W istocie kwota ta została zapłacona w wysokości 4350 złotych, czego dowodem są akta wykonawcze dot. owej sprawy k 20, co biorąc pod uwagę żadaną przez skarżącego z tego tytułu kwotę 1.695 złotych stanowiło by adekwatne</p>				

odszkodowanie z tego tytułu, przy czym z uwagi na nie kwestionowaną i w apelacji zasadę, że wnioskodawczyni należna jest 1/3 każdej z kwot winna to być kwota 565 złotych. Podzielając stanowisko skarżącego, co do tego, że Sąd w niniejszym postępowaniu winien był uwzględnić ową szkodę, a nie odsyłać wnioskodawczynię na drogę administracyjną, Sąd Apelacyjny podwyższył wysokość należnego odszkodowania do kwoty 7.510,33 złotych. Zważyć bowiem należało na czas w jakim doszło do zdarzenia i niewątpliwy fakt, że w związku z faktem, iż akta przedmiotowej sprawy nie pozostają już w sądzie właściwym dla rozpoznania owej sprawy możliwość dochodzenia owego roszczenia niewątpliwie w trybie administracyjnym byłaby utrudniona.

W pozostałym zakresie zarzuty zawarte w apelacji

okazały się
bezpodstawne.

W szczególności nie
sposób podzielić
stanowiska
zawartego w apelacji
jakoby z racji
nieuwzględnienie
przez Sąd, że
po opuszczeniu
zakładu karnego
J. S. otrzymał
mniej płatną pracę
w stosunku do
tej jaką wykonywał
przez osadzeniem, a
gdyby nie osadzenie
jego wynagrodzenie,
byłoby wyższe. J.
S., jeszcze przed
zdarzeniami
będącymi przyczyną
jego zatrzymania,
tymczasowego
aresztowania,
odbywania kary
pozbawienia
wolności zmienił
miejsce pracy, a
co za tym idzie
nie sposób uznać,
że pozyskanie pracy
z wynagrodzeniem
niższym niż te jakie
mąż
wnioskodawczyni
otrzymywał na
wcześniejszym
stanowisku pracy
należało uznać za
takie jakie utracił
bezpośrednio w
związku z
doznanymi w
niniejszej sprawie
represjami i by z tego
tytułu Sąd I instancji
winien był przyznać
wnioskodawczyni z

tytułu
odszkodowania
wyższą kwotę.

Nie uwzględnienie powyższej okoliczności w żadnej mierze nie narusza treści art. 361 k.c., jako, że nie sposób uznać by pozostawało w związku zatrzymaniem i dalszymi represjami związanymi ze sprawą II K 194/82, jako, że było one niewątpliwie tak wynikiem wcześniej podejmowanej działalności opozycyjnej, jak i kolejnych restrykcji aparatu bezpieczeństwa, już nie związanych bezpośrednio ze sprawą karną. Skarżący powołując się w uzasadnieniu apelacji na to, że mąż wnioskodawczyni doznał większych szkód z tytułu prowadzonej działalności opozycyjnej w tym takich, które skutkowały, że przez kolejne okresy pozostawał bez pracy, czy musiał kraj udając się z rodziną emigrację, nie dostrzega, że Sąd I instancji wskazał z jakich przyczyn w zakresie dalszych

poniesionych szkód
stosowne roszczenia
mogą być
dochodzone na
drodze procesu
cywilnego a nie
w toku niniejszej
sprawy k 78 verte.

Nie można też
podzielić zarzutów
kwestionujących
trafność ustaleń
Sądu I instancji w
zakresie dotyczących
należnej
wnioskodawczyni
kwoty z tytułu
zadośćuczynienia za
doznane przez jej
męża krzywdy w
związku tak z
zatrzymaniem
tymczasowym
aresztowaniem, jak
i odbyciem części
kary i wynikającymi
z całości niesłusznie
wydanego w sprawie
II K 194/82
wyroku skazującego.
Na wstępie należy
wskazać, że fakt
przyznania
wnioskodawczyni
kwoty 32.500 nie
oznacza, że Sąd
krzywdy i cierpienia
jej męża uznał
za takie, które
owa kwota ma
rekompensować w
całości. Sąd I
instancji wskazał
bowiem, że jest
to jedynie 1/3
kwoty, która w
jego ocenie w pełni
rekompensowałaby
owe krzywdy jako,

że wnioskodawczyni jest jedynie jedną z trzech osób, które były uprawnione do dochodzenia roszczeń z tego tytułu po zmarłym J. S. k 79 verte.

W kontekście tej okoliczności należy ocenić czy kwota jaką na rzecz wnioskodawczyni zasądził Sąd I instancji jest kwotą adekwatną do rozmiaru krzywd i cierpień jakich doznał J. S. wobec którego stosowano brutalne środki, który trafił do aresztu pozostawiając w domu żonę z dwójką dzieci, a także schorowaną samotną matkę. Wskazać należy, że żona J. S., jak, sama wskazuje, pracowała w tym czasie, zaś matka J. S. chorująca na cukrzycę miała 51 lat, co nie daje podstaw do twierdzeń, że jej stan był wyjątkowo ciężki, nawet jeśli potrzebowała wsparcia innej osoby, co potwierdza zaświadczenie zawarte w aktach sprawy II K 194/82. Tak więc przywołane okoliczności nie były tego rodzaju

by należało je uwzględnić w większym zakresie niż to uczynił Sąd I instancji.

Sąd wskazane przez skarżącego okoliczności uwzględnił w sposób należyty zasadnie wskazując okoliczności, które miał na względzie miarkując zadośćuczynienie i jakimi wskaźnikami się w tym zakresie kierował. Przy czym należy wskazać, że Sąd zasądził ponad trzykrotność kwoty 4.931,51- będącej przeciętnym miesięcznym wynagrodzeniem i uznał, że za każdy miesiąc należna kwota to 16.250 zł . Czyni to bezpodstawnym kwestionowanie faktu posiłkowania się przez Sąd I instancji średnim miesięcznym wynagrodzeniem za III kwartał skoro do ogłoszenia przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za IV kwartał 2019 roku doszło 11 lutego 2020 roku i ogłoszono, że owe przeciętne wynagrodzenie w czwartym kwartale 2019 roku wynosiło

5198,58 złotych
(...) co sprawia,
że przemnożenie
owej kwoty przez
3 krotność daje
15595,74 złotych, a
po uwzględnieniu
okresu 6 miesięcy
93574,44 złotych,
a Sąd ustalając
wysokość
zadośćuczynienia
określił go na
poziomie $\frac{1}{3}$ od
kwoty 97.500
złotych.

Sąd Apelacyjny
podziela w pełni
argumentację
zawartą w
uzasadnieniu Sądu
I instancji, która
w pełni przekonuje,
że zasądzona kwota
zadośćuczynienia
jest kwotą
adekwatną
uwzględnia rozmiar i
stopień dolegliwości
fizycznych i
psychicznych
związanych tak z
warunkami izolacji
więziennej, rozmiar
wykonywanej
niesłusznie kary,
sposób traktowania
i następstwa tych
zdarzeń wskazane na
k 80 uzasadnienia.
Tak ukształtowana
kwota jest kwotą
odpowiednią w
rozumieniu tak art.
445 § 2 k.c., a
to powoduje, że
wniosek skarżącego
w pozostałej części
trafnie został przez

<p>Sąd Okręgowy oddalony.</p> <p>Skarżący kwestionując też (w treści uzasadnienia wysokość zasądzonej z tytułu ustanowienia pełnomocnika kwoty, nie dostrzega ani przyczyn dla których postępowanie trwało ponad rok, leżących w znacznej mierze po stronie pełnomocnika, jak i faktu, że zasądzenie kwoty ponad kwotę określoną stosownie do norm przypisanych, jako, że nie zostało udokumentowane by wnioskodawczyni z tytułu ustanowienia pełnomocnika poniosła wydatki w zakresie przekraczającym ową kwotę.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz J. S. zadośćuczynienia i odszkodowania w wysokościach wskazanych we wniosku, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie			
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
<p>Wniosek zasługiwał na uwzględnienie jedynie w zakresie konieczności uwzględnienia w kwocie odszkodowania 1/3 poniesionych przez męża wnioskodawczyni kosztów sądowych w związku z uiszczeniem kosztów sądowych i opłat w sprawie II K 194/82. Skoro Sąd przyjął, nie kwestionowaną wszak zasadę, że żonie pokrzywdzonego-wnioskodawczyni należnych jest 1/3 tego co uzyskał by pokrzywdzony z racji faktu, że uprawnionymi pozostają też dzieci wnioskodawcy, to niewątpliwie odszkodowanie należało podwyższyć o kwotę 565 złotych. Dalsze podwyższenie kwoty</p>			

odszkodowania nie
byłoby zasadne.

Co do
zadośćuczynienia
Sąd I instancji
prawidłowo ustalił
wysokość kwoty
odpowiedniej z
tytułu
zadośćuczynienia,
mając na względzie,
że jest to 1/3
należnej kwoty.
Zadośćuczynienie
należne
wnioskodawczyni
nie obejmuje
bowiem kwot
należnych
pozostałym
spadkobiercom
pokrzywdzonego,
którzy niewątpliwie
są również
uprawnieni do
dochodzenia owych
roszczeń
wynikających z
niesłusznego
zatrzymania,
tymczasowego
aresztowania i
niesłusznego
skazania, z czym
związane było
odbycie kary w
wymiarze 6
miesięcy, jak i
krzywda doznana na
skutek pozbawienia
praw publicznych.

Stąd dzieląc
wniosek
pełnomocnika
jedynie w
nieznacznej części
dot. odszkodowania
Sąd Apelacyjny nie

<p>znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku o zmianę orzeczenia Sądu I instancji w większym zakresie, jak i podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd utrzymał w mocy orzeczenie Sadu I instancji w całości co do wysokości zadośćuczynienia, a w zakresie</p>		

<p>odszkodowania zmienił jego wysokość jedynie o kwotę 565 złotych, dzieląc stanowisko Sądu Okręgowego co do oddalenia wniosku o zadośćuczynienie, jak i o odszkodowanie w pozostałym zakresie.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Szczegółowe powody utrzymania w mocy orzeczenia Sądu w zakresie w jakim Sąd utrzymał je w mocy zawarto w pkt 3.1 wskazując że skarżący nie ma racji żądając by odmiennie ustalono kwotę zadośćuczynienia, jak i kwotę odszkodowania ponad 565 złotych wynikającej z potrzeby uznania, że wnioskodawczyni należna jest też 1/3 kwoty należnej jej mężowi z racji poniesionych przez niego kosztów i opłat uiszczonych w sprawie II K 194/82</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Podwyższenie kwoty należnej z tytułu odszkodowania do 7.510,33 złotych		
Zwięźle o powodach zmiany		
Kwotę odszkodowania podwyższono o kwotę 565 złotych będącej 1/3 dochodzonej kwoty z tytułu opłacenia przez męża wnioskodawczyni kosztów sądowych w sprawie II K 194/82, która to kwota nie została J. S. pomimo, że w sprawie tej ostatecznie mąż wnioskodawczyni został uniewinniony.		
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>Pkt III i IV</p>	<p>Zasądzono na rzecz wnioskodawczyni kwotę 240 złotych z tytułu ustanowienia pełnomocnika, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa O kosztach rozstrzygnięto w ten sposób, że - po myśli art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U.2018.2099 j.t. ze zm.) i § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni kwotę 240 zł, tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu</p>	

	<p>odwoławczym. Sąd nie uwzględnił żądania pełnomocnika w zakresie 6-krotności owej kwoty, jako, że nie wykazano, że taka kwota została poniesiona. Nadto, na zasadzie art. 13 cyt. wyżej ustawy kosztami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.</p>
7. PODPIS	
<p>SSO del. Dorota Mazurek SSA Andrzej Wiśniewski SSA Stanisław Kucharczyk</p>	

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnika wnioskodawczyni
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wysokość zadośćuczynienia i odszkodowania
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana